

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce **O. M.**, bytem R. 110, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 25.5.2015, č.j. KUZL-15521/2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 25.5.2015, č.j. KUZL-15521/2015, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání

a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravy, ze dne 17.2.2015, č.j. MUUH-OD/81057/2014/VJ Spis/16408/2014. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Městský úřad Uherské Hradiště, odbor dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“), vydal dne 17.2.2015 rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v tehdy platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla RZ ... v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená tímto zákonem, neboť dne 4.9.2014 ve 14:40 neustanovený řidič jím provozovaného vozidla v obci Uherské Hradiště, na Zelném trhu, u domu č.p. 413, v rozporu s dopravní značkou IP 25a „Zóna s parkovacím automatem mimo vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulí „zákaz stání bez uhrazení sjednané ceny parkovného“ zaparkoval na takto označeném parkovišti, aniž by uhradil parkovací poplatek. Tímto jednáním tak porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za výše uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2000 Kč spolu s povinností uhradit náklady řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které žalovaný svým rozhodnutím ze dne 25.5.2015, č.j. KUZL-15521/2015, zamítl a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, neboť shledal, že bylo vydáno v souladu se zákonem.

Tento závěr žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce předně namítá, že prvostupňovým orgánem nebyly provedeny dostatečné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku. Je toho názoru, že prvostupňový orgán zahájil řízení v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Uvádí, že prvostupňový orgán se bez dalšího spokojil se skutečností, že zásilka s předvoláním k podání vysvětlení, adresovaná řidiči označenému žalobcem, nebyla doručena, neboť takto označený pachatel měl být na dané adrese neznámý. Za takové situace měl prvostupňový orgán této osobě ustanovit opatrovníka, což však neučinil, přičemž ani neuvedl, z jakého důvodu tuto možnost nevyužil. Žalobce má za to, že coby provozovatel vozidla nemůže být odpovědný za situaci, kdy se řidič vozidla např. přestěhuje. Naopak po něm lze požadovat pouze, aby zajistil údaje potřebné k identifikaci řidiče, jak stanoví § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním

provozu. Závěr prvostupňového orgánu o tom, že se mu nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, tak žalobce považuje za minimálně předčasný.

Žalobce shledává postup prvostupňového orgánu účelovým, neboť totožnost řidiče nebyla dle jeho názoru vyvrácena relevantními úkony. Nemůže tak být pochyb o tom, že žalobce sdělil identitu řidiče pravdivě. Žalobce zpochybňuje tvrzení prvostupňového orgánu, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Měl-li prvostupňový orgán za to, že prosté sdělení totožnosti osoby řidiče je nedostatečné, měl následně předvolat k podání vysvětlení provozovatele vozidla (žalobce), který tak mohl prvostupňovému orgánu poskytnout součinnost a sdělit další údaje k osobě řidiče. Prvostupňový orgán však žalobce v tomto smyslu nevyzval.

Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že jím označená osoba řidiče je evidentně smyšlená. Na podporu svého tvrzení přikládá kopii dokladu řidiče (povolení k pobytu opatřené přetiskem „Neplatné“).

Žalobce se neztotožňuje ani se stanovenou výší sankce za spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Namítá, že prvostupňový orgán nehodnotil žádnou polehčující okolnost, ani neprokázal, zda jednání řidiče vozidla mělo negativní následky. Tvrzení prvostupňového orgánu, že svým přístupem dopustil, aby pachatel přestupku nebyl potrestán, je dle názoru žalobce ničím nepodložené. Tvrzení o nahlášení fiktivní osoby považuje přímo za lživé a neprokázané. Žalobce tak zastává názor, že prvostupňový orgán měl stanovit pokutu na samé dolní hranici zákonem stanovené sazby, tj. ve výši 1500 Kč.

Žalobce rozporuje též závaznost výzvy k doplnění odvolání ze dne 24.2.2015, v níž prvostupňový orgán neupozornil žalobce na následky zmeškání této lhůty. Pro oporu svého názoru odkazuje žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.2011, č.j. 2 As 99/2010-67. Žalobce uvádí, že předpokládal, že v případě neodstranění vady podaného odvolání je dalším krokem správního orgánu vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání.

Závěrem žalobce namítá, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, neboť přestože jsou součástí spisové dokumentace rovněž fotografie z místa spáchání přestupku, prvostupňový orgán nijak neprokázal, že předmětné vozidlo bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky IP 25a – zóna s parkovacím automatem mimo vyhrazené parkoviště. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který však nemůže být považován za důkazní prostředek ve správním řízení. Na podporu svého tvrzení žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, sp.zn. 1 As 96/2008.

V této souvislosti žalobce poznamenává, že v předmětném úseku komunikace je po část dne parkování zpoplatněno a po část dne je parkování zdarma, přičemž

nebylo věrohodně prokázáno, že k vytýkanému jednání došlo právě v tu dobu, kdy je parkování zpoplatněno. Tvzení, že vozidlo bylo v předmětném místě zaparkováno ve 14:40 hod, je podepřeno toliko úředním záznamem, který nelze použít jako důkazní prostředek. Nadto není ani zřejmé, jakým způsobem byl čas zjištěn a zda byl měřen certifikovaným měřidlem. Dle žalobce bylo jeho vozidlo na daném místě zaparkováno dne 4.9.2014 až po osmnácté hodině, tedy v době, kdy je parkování zdarma. K tomu výslovně dodává, že „*odmítá být trestán proto, že se strážníkovi obecní policie zpožďovaly hodinky*“.

Žalobce na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak jemu předcházejícího rozhodnutí prvostupňového orgánu.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí, důkladně se vypořádává se všemi žalobními námitkami a v podrobnostech odkazuje především na argumenty uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem a s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce, že prvostupňový orgán pochybil, pokud nepodnikl dostatečné kroky ke zjištění totožnosti osoby údajného řidiče vozidla.

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.

Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, nezakládá skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě a může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. V daném případě však žádné takové okolnosti žalobce neindikoval.

Z předloženého správního spisu se podává, že prvostupňový orgán lustrací zjistil, že žalobcem označená osoba, pan L. Y., není evidována v základních registrech. Přesto se však pokusil tuto osobu předvolat k podání vysvětlení na žalobcem uvedené adrese, avšak zásilka se po úložní době vrátila zpět odesílateli s uvedením, že adresát je na dané adrese neznámý. S ohledem na skutečnost, že prvostupňový orgán nezjistil údaje k jednoznačnému určení řidiče, došlo k odložení věci ve smyslu § 66 odst. 3 zákona písm. g) zákona o přestupcích. Ve světle řečeného považuje zdejší soud za dostatečné jednání správních orgánů směřující ke zjištění totožnosti osoby řidiče.

Na tomto místě je třeba souhlasit se žalovaným, který v daném případě považoval žalobcovo tvrzení, že jeho automobil měl v rozhodnou dobu v užívání L. Y., za nevěrohodné. Žalovaný poukázal na to, že jsou mu z úřední činnosti známy postupy společnosti FLEET Control, s.r.o. (která zastupuje žalobce a další osoby, které se dopustí protiprávního jednání, a obstrukčními postupy se snaží vyhnout následkům a sankcím za toto jednání) spočívající v opakovaném označování osob fiktivních, jejichž identitu nelze z pozice správních orgánů zjistit, jako řidičů vozidel, s nimiž byl spáchán přestupek po celé České republice.

I soudu je totiž známa činnost společnosti FLEET Control, s.r.o.. Ani soud tedy neuvěřil žalobci, že by L. Y. měl jeho vozidlo v rozhodnou dobu v užívání a měl by tedy být odpovědným za přestupek, který byl s tímto vozidlem spáchán. Předně k tomu soud vedou shora uvedené skutečnosti obstrukčního charakteru a dále to, že žalobce (vědom si pochybností žalovaného o věrohodnosti jeho tvrzení) neuvedl nic, čím by svoje tvrzení prokázal. Nejen že žalobce nijak nedoložil, že L. Y. jeho vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. smlouvou nebo svědeckými výpověďmi), ale ani k této věci nic bližšího neuvedl (např. z jakého důvodu měl žalobcovo vozidlo k užívání či jaký vztah má žalobce k této osobě). Takový přístup žalobce zcela znevěrohodňuje jeho tvrzení o tom, že vozidlo měla v rozhodnou dobu v užívání právě tato osoba. Nic na tom nemůže změnit skutečnost, že se může jednat o osobu existující, jak se snaží žalobce prokázat předloženou kopií povolení k pobytu. Vzhledem k tomu soud nepovažoval za potřebné touto listinou dokazovat. I z tohoto důvodu správní orgán nepochybil, pokud osobě označené žalobcem neustanovil opatrovníka. Tato námitka je tedy dle zdejšího soudu nedůvodná.

Zdejší soud po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu došel k závěru, že prvostupňový orgán řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobcem bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu.

Jde-li o otázku výše stanovené sankce, má zdejší soud za to, že ani tato námitka neobstojí. Prvostupňový orgán podle názoru zdejšího soudu řádně odůvodnil druh i výši uložené sankce. Pokuta byla uložena ve výši 2000 Kč, tedy přesně v polovině zákonem stanoveného rozmezí pro vytýkané jednání (1500 až 2500 Kč). Prvostupňový orgán při svém rozhodování přihlédl k závažnosti přestupku, okolnostem jeho spáchání a jako polehčující okolnost zjevně vyhodnotil následek spáchaného přestupku, kdy na straně 4 svého rozhodnutí uvedl, že „následek nebyl ve způsobení majetkové škody ani škody na zdraví, ale jenom morálního charakteru“. Skutečnost, že toto kritérium výslovně neoznačil jako polehčující okolnost (ač je to ze znění rozhodnutí patrné), dle zdejšího soudu nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nadto prvostupňový orgán zcela správně neopomenul fakt, že ze strany žalobce se jedná o opakované porušení zákona o silničním provozu. Zdejší soud tak považuje výši uložené sankce za úměrnou a souladnou se zákonem.

Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že výzva k odstranění vad odvolání neobsahovala poučení o následcích neuposlechnutí této výzvy. I tato námitka se soudu jeví jako účelová.

Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Ve světle uvedeného je zřejmé,

že rozsah zákonem požadované poučovací povinnosti je modifikován povahou úkonu, jakož i osobními poměry dotčené osoby.

V daném případě podal žalobce prostřednictvím odborně zdatného zmocněnce blanketní (neodůvodněné) odvolání. Žalovaný jej přípisem vyzval k doplnění podání. Ve výzvě jej poučil o náležitostech odvolání a stanovil mu k tomu lhůtu. Žalobce však odvolání nedoplnil a proto žalovaný přistoupil k přezkumu zákonnosti prvostupňového rozhodnutí a odvolání žalobce zamítl.

Soud na právě uvedeném neshledává nic nezákonného. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť správně žalobce prostřednictvím zástupce vyzval k doplnění odvolání a řádně jej poučil o tom, jaké náležitosti by podané odvolání mělo mít. Pokud se žalobce domnívá, že měl být poučen též o následcích, pokud výzvě nevyhoví, nemůže s ním soud souhlasit. Žádné negativní ani neočekávatelné následky totiž žalobci nevyhovění výzvě nepřineslo. Žalovaný v souladu se správním řádem posoudil zákonnost prvostupňového rozhodnutí a vzhledem k tomu, že rozhodnutí shledal zákonným, žalobcovo odvolání zamítl. Poučení, které snad vyžaduje žalobce, značně přesahuje poučovací povinnost žalovaného podle § 4 odst. 2 správního řádu, neboť se již nejedná o poučení přiměřené povaze úkonu a osobě žalobce, který byl navíc odborně zastoupen.

Nadto je nutno podotknout, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu. Podle § 37 odst. 3 správního řádu platí, že nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Zákon tedy explicitně nestanoví povinnost správního orgánu poučit odvolatele o následku jejich neodstranění. Následek ostatně může být podle charakteru vad a způsobu případného doplnění rozdílný.

Zdejší soud dodává, že v případě, že se žalobce domníval, že prvostupňový orgán pochybil, nic mu nebránilo jeho závěry rozporovat již v rámci proběhlého správního řízení, případně na nařízeném ústním jednání. Zástupce žalobce však toto neučinil a proti napadenému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které ani přes výzvu prvostupňového orgánu nijak nedoplnil. Veškeré námitky tak byly žalobcem uplatněny až v rámci podané žaloby. Procesní strategii žalobce, potažmo jeho zástupce, spočívající v pasivitě po celou dobu správního řízení zdejší soud považuje za účelovou a obstrukční sledující cíl zdržet průběh správního řízení. Obdobné jednání již dříve ve své judikatuře hodnotil i Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 4.12.2013, č.j. 1 As 83/2013-60, www.nssoud.cz, uvedl, že je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle

kontextu věci i jako účelová“. Tento svůj názor dále Nejvyšší správní soud potvrdil i v rozsudku ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43, www.nssoud.cz.

Soud se konečně zabýval námitkou nedostatečnosti předloženého důkazního prostředku. Je třeba přisvědčit žalobci v tom, že úřední záznam nelze považovat toliko za důkazní prostředek a jako takový nemůže být proveden k důkazu. Žalobce se však mylí, že tato skutečnost bez dalšího zakládá povinnost správního orgánu předvolat ke svědecké výpovědi osobu, která tento záznam pořídila.

V posuzovaném případě vycházel prvostupňový orgán z oznámení o podezření ze spáchání přestupku doloženého fotografií s vyznačeným datem a časem pořízení. Prvostupňový orgán tak disponoval dostatečným podkladem k tomu, aby mohl bez důvodných pochybností zahájit řízení o správním deliktu.

Na tomto místě dává zdejší soud zapravdu žalovanému, že oznámení o podezření ze spáchání dopravního přestupku, které bylo žalobci prvostupňovým orgánem doručeno dne 15.10.2014, zvláště obsahuje-li fotografické zachycení přestupku, slouží jako podklad, ze kterého může správní orgán při svém rozhodování vycházet. Právě fotodokumentace zachyceného protiprávního jednání z místa spáchání přestupku představuje jedinečný důkaz o skutečné situaci na místě, který nelze v pozdějším řízení reálně opakovat. Zdejší soud tak má za to, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

Zdejší soud považuje za nutné opětovně připomenout, že měl-li žalobce pochybnosti o prokázání skutkového stavu spočívajícího v předmětném přestupkovém jednání, mohl své námitky uplatnit již v řízení před správním orgánem. Provedené důkazy však žalobce zpochybnil až v rámci podané žaloby, a to pouze tvrzením, že nebylo možné použít jako důkaz úřední záznam policie. Nelze přitom odhlédnout od názoru Nejvyššího správního soudu ze dne 2.5.2013, č.j. 3 As 9/2015-35, dle kterého je primárně *„důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu)“.*

Optikou shora uvedeného nahlížel zdejší soud i na otázku určení časového rozmezí spáchání přestupku. Za situace, kdy správní orgán disponuje jasně přehlednou fotografií jednoznačně pořízenou za denního světla a opatřenou konkrétním časovým údajem pořízení, k prokázání opaku nepostačí ničím nepodložené tvrzení žalobce, že „jeho vozidlo bylo na daném místě zaparkováno dne 4.9.2014 až po osmnácté hodině“.

Zdejší soud má za to, že časový údaj zjištěný z fotoaparátu, jímž bylo vytýkané jednání zachyceno, je pro účely rozhodnutí zcela dostatečný. Požadavek na ověření fotoaparátu coby pracovního měřidla dle § 3 odst. 1 č. 505/1990 Sb., o metrologii,

přitom považuje zdejší soud za absurdní a účelový. Soud nemá důvod se domnívat, že by informace o času zachycení vytýkaného jednání nebyla založena na pravdě. Skutečnost, že samotný ověřovací list ve spisu absentuje, bez dalšího nezakládá důvod nezákonnosti prováděného důkazu. Měl-li žalobce jakékoli pochybnosti o technické způsobilosti fotoaparátu z hlediska stanovení času a domníval-li se, že byl v důsledku nich na svých právech zkrácen, mohl si vyžádat doplnění dokazování v této otázce, a to v kterékoliv fázi správního řízení. To však neučinil a tuto námitku uplatnil poprvé až ve správní žalobě, aniž by ji jakkoli důkazně podložil.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu soud žalobu je nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu